

Da Datteren ikke svarede men blot blev ved at hulke stumt, tilføjede hun — selv ganske bleg og halvt grædefærdig:

„Det er jo dog noget saa rent ubegribeligt, Hansine! . . . Om jeg da kan forstaa, hvordan det kan være gaaet til! Hvem skulde dog kunne tænke, at der kunde ske noget saa galt! . . . Og hvad skal Folk vel mene om det? Det er jo rent forskrækeligt, Hansine!“

I det samme kom Anders Jørgen stampende ind ude fra Gaarden med to Blikspande for at hente Mælk til Kalvene.

„Hvad er her til Torvs, Godtfolk?“ udbrød han morgenlystig og holdt Spandene ud fra sig i stive Arme.

Da han langt om længe af Elses stammende Beretning havde forstaaet, hvad der var paa Færde, satte ogsaa han et højt betænkeligt Ansigt op. Han havde nemlig en Gang for alle gjort sig det til Vane at antage sin Kones Miner, — men i Grunden stod det ham ikke ganske klart, hvad her var at græde for. Han skulde snarere have været tilbøjelig til at betragte, hvad der var sket, som en lykkelig Himlens Tilskikkelse; men han vogtede sig altid vel for at røbe Meninger, som Else ikke først havde godkendt, fordi han over-